

Leonov: Zlatý (KOA)

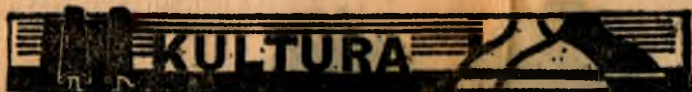
PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘÍŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 73

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Zemědělské noviny, Praha

3. XII. 1982

1K

Zlatý kočár v Mostě

Na hře Zlatý kočár od Leonida Leonova si znovu uvědomujeme, jak do současné i nedávné sovětské dramatické tvorby silně a plodně zasáhlo dílo A. P. Čechova. Svým ponorem do lidských duší, svým odkrýváním všeho, co člověka nutí myslet, jednat, milovat i nenávidět. Autor Zlatého kočáru nám dává nahlédnout během čtyřadvaceti hodin do minulosti i současnosti několika postav, které se setkaly krátce po ukončení druhé světové války v malém zastrčeném městečku. Krutá a nesmyslná válka poznamenala jejich život — rozdělila lidi, zničila rodiny, změnila jejich životní osudy.

Naši hrdinové se však už natolik změnili a jejich etické hodnoty doznaly různé podoby, že už nenacházejí společnou cestu, že se nesblížíjí ani ti mladší, protože i jejich názor na lidské štěstí má odlišné postoje. V Divadle pracujících v Mostě nastudovala Zlatý kočár mladá režisérka Jana Kalíšová a už z toho lze vyvozovat základem fakt, že si více porozuměla s mladými postavami. Propracovává a motivuje čitelněji i obsažněji jejich citový svět, ať už je to Marka v podání A. Slezákové či slepý Tomáš v projevu O. Tesare, Julius v přirozeném projevu Z. Košaty.

Pro postavy starší má však režisérka zkušené mostecké herce, kteří dokázali vtisknout svým rolím tak rozdílného charakteru věrojatnou, pravdivou podobu, v níž zároveň vycítujeme, že interpreti dokázali režii pomoci právě tím, že si našli dostatečný prostor pro nenásilnou, nenápadnou kresbu postav, které měly za sebou tvrdou životní školu i kruté válečné roky. Především to přečteme ze zaufatého hereckého výkonu E. Černé v postavě Marii Sergejevny, v níž se objevuje síla překonávat zklamání v manželství i v životních těžkostech. E. Černá dokáže v minimálním náznaku vyslovit duševní rozpoležení své postavy: například při poznání, že její mladistvá láska — nyní akademik Karajev — se stala prázdným pojmem. I. Holub ho hraje s chladnou

uvážlivostí člověka, který se cítí jaksi už nadřazený v městečku svého mládí. Výmluvnou studii prostého, obyčejného člověka odvádí v Něprjachtinovi K. Nonner, s ženskou energií a ryzostí vytváří V. Mrázková jeho ženu Dášenku. A působivě se do atmosféry celé inscenace zařazuje uměle a střídmě hravý Berjozkin J. Havlíka.

Někde slce postrádáme hlubší motivaci vzájemných vztahů i jednání, ale v úhrnu je to inscenace, která se soustřeďuje na postižení lidských osudů, jež nejsou ani přímočaré a ani lehké sdělitelné. Jednoduchá schéma (postele a stoly) M. Kalíše j. h. i kostýmy J. Ružičky j. h. mají schopnost navozovat atmosféru poválečných let a herci i pak dotvářejí svým neokázalým způsobem. Hraje se ve mluvném překladu a v úpravě L. Sucháčkové.
(mlk)